

Literele specifice alfabetului limbii romani

c - se citește ț (ca în țap)

ć - se pronunță precum grupurile de sunete ce, ci

čh - ć aspirat, se pronunță precum ce, ci urmat de h

k - se citește c (ca în casă)

kh - k aspirat (k și h pronunțate împreună)

ph - p aspirat (k și h pronunțate împreună)

th - t aspirat (k și h pronunțate împreună)

rr - r vibrat și nazalizat

x - h dur, pronunțat cu aspirație prelungită

j – se citește i (ca în iepure)

ś – se citește ș (ca în șarpe)

ź - se citește j (ca în jos)

ʒ - se pronunță precum grupurile de sunete ge, gi

Literele postpoziționale:

θ – se citește t

* dacă în fața lui θ apare -n- (-nθ-) atunci se va pronunța d

Ex.: lesθe = leste

lenθe = lende

ç – se citește s

* dacă în fața lui ç apare -n- (-nç -) atunci se va pronunța ț

Ex.: leça = lesa

lençe = lența

q – se citește c (pronunțat che)

* dacă în fața lui q apare -n- (-nq -) se citește g (pronunțat ghe)

Ex.: lesqe = lesche

lenqe = lenghe

Diftongii: ă = ia; ẽ = ie; ĩ = ii; ǒ = io; ũ = iu.

Litere care redau vorbirea dialectală:

ă și ẽ – se citeesc ă

ĩ – se citește î

w – se citește u (ca în ușă)

